

Cal convicció i temps

RICARD AYMERICH / Mestre i psicòleg. President de la Federació de Moviments de Renovació Pedagògica de Catalunya

AVUI. Dimarts, 12 de febrer del 2008

La legislatura del govern tripartit ens va deixar un model de gran acord social, el pacte nacional per a l'educació, que ha estat el referent per a ulteriors reptes de país: habitatge, immigració, infància i joventut... Aquest gran acord en matèria educativa que es va assolir fa dos anys, i que recull el compromís d'organitzacions molt representatives del sector públic i privat d'escoles i d'administracions, és un capital de país que -en un moment en què l'educació és tema de debat social i mediàtic- no pot ser obviat.

UN DELS COMPROMISOS DEL PACTE ÉS l'assoliment d'una llei educativa catalana. Quan la conselleria d'Educació va fer un pas presentant unes bases d'aquesta llei, el novembre passat, l'escenari lògic era que les entitats que van subscriure el pacte estiguessin satisfetes perquè s'avançava en la concreció d'un dels compromisos signats, amb la possibilitat que les entitats que no van signar-lo se sumessin a l'acord. Doncs bé, aquest escenari lògic no és el que tenim aquests dies. En tres mesos no s'ha convocat la comissió de seguiment del pacte i, en canvi, hi ha convocada una vaga per part dels sindicats del professorat públic, indistintament de si van signar o no el pacte.

CATALUNYA NECESSITA UNA LLEI EDUCATIVA. Hauríem pogut tenir-la abans, però ha estat aquest govern d'entesa el que s'ha proposat tirar-la endavant. Podrem recollir l'important bagatge pedagògic que han acumulat i posat a disposició del país nombrosos mestres i escoles que

han ajudat, des del món escolar, a construir un nou model de ciutadà i de país. I també serà l'ocasió de posar en llei les mesures que actualitzin la resposta a les noves necessitats educatives, d'entre les quals la cohesió social és la més rellevant. En aquest escenari, l'escola privada i concertada, juntament amb l'escola pública i les diferents administracions, hi ha de tenir joc. Això ho representa, molt bé, el gran acord educatiu de l'any 2006, i la llei ha de recollir i desplegar aquest pacte. La llei ha de definir el perfil dels nous professionals docents que han de sortir molt més ben preparats i han d'accedir als centres amb garanties. La llei fa falta per adaptar millor els recursos i l'equip educador de cada centre al seu projecte educatiu i, per tant, a les seves necessitats prioritàries. Fa falta per fer possible que, a partir de l'avaluació de la tasca educativa dels centres i dels professionals, es puguin fer polítiques educatives per millorar i sigui possible la promoció professional dels docents sense que els calgui abandonar el treball a l'aula. La llei cal per posar en marxa canvis necessaris que afecten el professorat (especialment per estovar la crostra de la funció pública) i per donar estabilitat -tantes vegades reclamada- al nostre sistema educatiu.

EN TOT CAS, LA LLEI TÉ -TAMBÉ- un valor simbòlic: és l'expressió d'una voluntat de gestionar les nostres responsabilitats educatives i és especialment simbòlic si esdevé el resultat d'un gran consens de la comunitat educativa i de sectors socials rellevants del país; això faria, d'aquesta eina legal, una autèntica llei de país, que és tal com se l'ha donada a conèixer. Si, en canvi, la llei acabés sent un cavall de batalla - política o de qualsevol mena-, perdria aquest valor simbòlic afegit.

EL CAMÍ QUE PORTEM DES DE LA PRESENTACIÓ del document de bases no sembla que ens hagi aportat més consens. Potser hi ajudarien, per part de la conselleria, un paper més rellevant per a la comissió de seguiment del pacte i l'establiment d'un calendari de debat més clar. I, per part dels sindicats, una visió més àmplia d'un procés en què les bases no són ni un avantprojecte i en què una vaga ideològica, a tres setmanes d'unes eleccions, no sembla la millor predisposició al diàleg, per al qual cal estratègia però, també, argumentació.

EL CONSENS VOL CONVICCIÓ I TEMPS. NOMÉS des de la voluntat d'arribar a acords, cedint en allò que cal per fer-los possibles, i amb la disposició a esmerçar-hi el temps necessari per assolir-lo, arriba el consens. Això és el que es va fer per al Pacte Nacional per l'Educació fa dos anys. Això és el que cal, també, ara. I el que demanem com a entitat que el va signar.